

референдуми. Спочатку в Нідерландах був проведений референдум по асоціації ЄС з Україною, коли громадяни вирішили показати червону картку євробюрократам із Брюсселю. Як наслідок – параліч уряду Нідерландів у даному питанні та новостворена проблема для усього ЄС і особливо, України. Проведений Брекзїт також викликає побоювання, що вихід Великої Британії з ЄС пригальмує євроінтеграцію України [5].

Тому, незважаючи на те, що консультації між Україною і Євросоюзом проходять так само інтенсивно, як і раніше, ризик концентрації ЄС на власних проблемах високий.

Втім, причина не тільки в необхідності для ЄС вирішувати свої внутрішні проблеми, але і в існуванні потужної протидії реформам всередині самої України.

Отже, у відносинах України з Європейським Союзом зараз є кілька пріоритетів: зберегти економічні санкції проти Росії, домогтися візової лібералізації, отримати другий транш макрофінансової допомоги в розмірі 600 млн євро, а також завершити ратифікацію Угоди про асоціацію. Або, принаймні, розробити прийнятний вихід з колізії, що виникла після квітневого референдуму в Нідерландах.

У свою чергу, Брюссель чекає від України реформ. Зокрема, антикорупційної, енергетичної і судової, а також децентралізації. При цьому головним завданням України в ЄС вважають будівництво і зміцнення незалежних і ефективних інституцій.

Сьогодні наша влада зробила ставку саме на інтеграцію до Європейського простору. Можна сказати – це жаданий цивілізаційний вибір українців, які ще три роки назад вийшли з прапорами ЄС в руках. Українці повинні нарешті стати повноцінними вільними громадянами, вільного світу, вільної Європи. Україна – неодмінно отримає безвізовий режим з Євросоюзом і з часом стане членом Європейського союзу – це вже невідворотній процес, який не зупинити.

Список використаної літератури:

1. Право Європейського Союзу: Підручник / За ред. В. І. Муравйова. – К.: Юрінком Інтер. - 2011. - 704 с.
2. Міжнародне право: Навчальний посібник / За ред. М. В. Буроменського – К.: Юрінком Інтер. - 2006. - 336 с.
3. Смирнова К. В. Європейська інтеграція та Україна // Право України, - 2014. - №4. – С.153-158.
4. Режим доступу: http://dt.ua/POLITICS/geraschenko-napolyagaye-scho-bezviz-dlya-ukrayini-ne-povinen-zalezhati-vid-vnutrishnih-problem-yes-225506_.html
5. Режим доступу: <http://www.eurointegration.com.ua/articles/2016/12/9/7058691>

Гончаренко М., Горобець І.

ТЕРОРИСТИЧНІ ЗАГРОЗИ В УКРАЇНІ: АКТУАЛІЗАЦІЯ В КОНТЕКСТІ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ

Статтю присвячено комплексному аналізу актуальних проблем сучасного тероризму. Досліджено характерні риси міжнародного тероризму, визначено актуальні виклики та загрози для України, розглянуто наукові розробки з

питань протидії тероризму в контексті проблем міжнародної та національної безпеки. Акцентовано увагу на те, що сьогодні для України найімовірнішими та найнебезпечнішими є виклики й потенційні загрози, спричинені міжнародно-державним тероризмом з боку Російської Федерації, а також на високу ймовірність поповнення соціальної бази тероризму за рахунок деяких колишніх учасників воєнних конфліктів і бойових дій, які перебувають у стані «посттравматичного синдрому». У статті визначено першочергові системні заходи із запобігання тероризму в Україні та запропоновано надалі розвивати систему забезпечення антитерористичної безпеки, яка відповідала б стандартам провідних держав світу, а також створити дієвий механізм запобігання, реагування та протидії терористичним загрозам, життю і здоров'ю громадян України, установам і об'єктам державної власності України за її межами.

Ключові слова: тероризм, тенденції, характерні риси, виклики, загрози.

До 2014 р. Україну зараховували до країн з найменшим ризиком реалізації викликів і потенційних загроз, спричинених міжнародним тероризмом, а тероризм як соціальне явище в нашій державі мав вияви, характерні для початкової стадії його розвитку. Проте з початку російської агресії та анексії Криму, а також безпосередньої участі збройних формувань РФ у терористичній діяльності, у прямому керівництві незаконними збройними формуваннями на Донбасі, у масштабному озброєнні й підготовці терористів ситуація в Україні докорінно змінилася.

Підтвердженням цього можуть слугувати вибухи та вбивства з використанням вогнепальної зброї, що трапилися в зоні АТО, Одеській, Херсонській, Харківській та інших областях України, а також майже щоденні повідомлення прес-служб СБ, Держприкордонслужби та МВС України про виявлені на території нашої держави сховища (так звані “закладки”) з вибухівкою, зброєю та боєприпасами.

Спецоперації спецслужб і Збройних Сил Російської Федерації, що здійснювалися протягом останніх років і продовжують здійснюватись проти нашої країни, стали каталізаторами, які посилили зовнішні й внутрішні чинники терористичних виявів в Україні.

До зовнішніх чинників належать:

– геополітичне становище України на стику сфер впливу Росії, Заходу, США, Туреччини і країн мусульманського світу;

– терористична діяльність російсько-терористичних найманців і диверсійно-розвідувальних груп Збройних сил РФ у зоні АТО та прилеглих до неї областях України;

– масштабні незаконні постачання з боку РФ майже всіх видів зброї до деяких окупованих нею районів Донецької і Луганської областей;

– потужна інформаційна війна РФ проти України, використання всіх засобів спецпропаганди (несилових інструментів розв'язання політичних і воєнних

завдань) з метою цілеспрямованого інформаційно-психологічного впливу на населення нашої держави;

- ухвалення Україною рішень із чутливих питань міжнародної політики, які можуть суперечити позиції країн мусульманського світу;

- існування міграційних потоків через Україну з терористично небезпечних регіонів, зокрема Іраку, Сирії, Лівії, Афганістану, Пакистану, Таджикистану, Індії та інших.

Серед внутрішніх чинників терогенності слід виокремити:

- криміналізацію та корумпованість усіх галузей суспільства;

- поєднання кримінальної та терористичної діяльності, що виявляється в залученні представників криміналітету як виконавців терактів та найманців під час військової агресії РФ;

- поширення незаконного обігу зброї в Україні з початку 2014 р.;

- соціально-економічне розшарування та соціальне невдоволення більше ніж 83% населення держави, яке перебуває за межею прожиткового мінімуму;

- неефективність правоохоронної та судової систем влади;

- внутрішньополітичну нестабільність, спроби посилити протистояння західного і східного регіонів України, розігрівання “сепаратистських настроїв”;

- високу ймовірність поповнення соціальної бази тероризму за рахунок деяких колишніх учасників воєнних конфліктів і бойових дій, які перебувають у стані “посттравматичного синдрому”;

- присутність в Україні прихильників міжнародних ісламістських терористичних та релігійно-екстремістських організацій, посилення фундаменталістського впливу на окремих осіб, які сповідують ідеологію релігійно-екстремістських організацій;

- наявність в Україні дипломатичних представництв та установ іноземних держав, які беруть активну участь в антитерористичних операціях на територіях Іраку, Сирії та Афганістану.

Цілком очевидно, що розроблення ефективних заходів із запобігання тероризму в Україні є нагальним питанням державної політики. Нинішня антитерористична політика України передбачає впровадження механізму, що поєднує сукупність політичних, правових, організаційних, інформаційних, соціальних, контррозвідувальних, розвідувальних, оперативно-розшукових, режимних, фінансових та інших заходів і окрему організаційну систему, до якої органи державної влади й управління залучаються відповідно до нормативних-правових актів, а громадські організації – на умовах заохочення і сприяння.

Слід зазначити, що в Україні впродовж останніх років на законодавчому рівні в цілому сформовано систему забезпечення антитерористичної безпеки, яка дає змогу організувати роботу з відвернення й припинення терористичних актів, запобігання кризовим ситуаціям та відповідає стандартам провідних держав світу.

На нашу думку, з метою реалізації антитерористичної політики наша держава повинна:

– надалі активно підтримувати заходи світової спільноти в боротьбі з цим явищем, дотримуватися взятих на себе зобов'язань, сприяти тісній співпраці спеціальних органів з подібними структурами інших країн, уніфікувати законодавчу базу на основі міжнародних норм, обрати принципову позицію засудження будь-яких форм тероризму, навіть якщо є виправдувальні мотиви;

– посилити інформаційний обмін та співпрацю вітчизняних силових відомств (МО України, СБУ, СЗРУ, МВС України, Генеральної прокуратури, АДПСУ та ін.), що беруть участь у боротьбі з тероризмом, для підвищення ефективності їхньої взаємодії та координації під час проведення спільних контр- і антитерористичних операцій;

– активізувати роботу з реалізації норм Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань міграції”, який набув чинності 5 травня 2011 р., що насамперед стосуються створення належних правових засад посилення боротьби з нелегальною міграцією, поліпшення управління міграційними процесами, посилення юридичної відповідальності за правопорушення в цій сфері, посилення юридичної відповідальності як іноземців, так і громадян України за порушення міграційного законодавства;

– особливу увагу доцільно приділяти профілактичній роботі, яка повинна відбуватися на різних рівнях:

політичному – нейтралізація передумов, що посилюють загрозу тероризму, коригування, відповідно до ситуації, політико-правового поля;

економічному – розроблення механізмів реалізації затверджених економічних програм, фінансування спеціальних програм боротьби зі злочинністю, підвищення життєвого рівня населення, організація і контроль за реалізацією заходів з унеможливлення фінансування тероризму;

соціальному – формування в суспільстві об'єктивних і точних уявлень про реальні можливості тероризму, віри в принципову непоступливість держави щодо шантажу з боку терористів, запровадження сучасних освітніх програм і педагогічних технологій, спрямованих на виховання дітей і молоді України на засадах національної свідомості, міжнаціональної толерантності, правового світогляду на нетерпимості до тероризму;

індивідуальному – адресний профілактичний вплив, що містить у собі правовий, ідеологічний, інтернаціональний, патріотичний аспекти.

Серед першочергових системних заходів також можна визначити:

– мінімізацію соціально-економічних та корупційних чинників терогенного характеру;

– створення системи соціально-психологічної реабілітації та адаптації осіб, які потерпають від “повоєнного посттравматичного синдрому”;

– упровадження системи захисту вразливих з диверсійно-терористичного погляду об'єктів;

– посилення антикримінального складника протидії терористичній та сепаратистській діяльності;

– реформування системи аналітичного забезпечення антитерористичної діяльності, упровадження європейських моделей підготовки кадрів у цій сфері;

– розроблення й упровадження на державному рівні системи професійної та ефективної протидії спецпропаганді РФ проти України;

– удосконалення системи міжнародного співробітництва, інтеграцію української безпекової системи з європейським простором безпеки та юстиції тощо.

Потрібно надалі розвивати систему забезпечення антитерористичної безпеки, яка б відповідала б стандартам провідних держав світу, а також створити дієвий механізм запобігання, реагування та протидії терористичним загрозам, життю і здоров'ю громадян України, установам і об'єктам державної власності України за її межами.

Таким чином, починаючи з 2014 року для України зросла актуальність викликів і потенційних загроз, спричинених міжнародним тероризмом, що зумовлено терористичною діяльністю російсько-терористичних найманців та диверсійно-розвідувальних груп Збройних сил РФ у зоні АТО та прилеглих до неї областях України, розширенням політичних, економічних, гуманітарних та культурних зв'язків України з країнами світу, де тривають збройні конфлікти, участю українського військового контингенту в миротворчих операціях, перебуванням в нашій країні понад 100 тисяч іноземців з країн Близького Сходу, Південно-Східної і Центральної Азії, Північної Африки, нестабільністю соціально-політичної ситуації в державі тощо.

Нагальним вбачається і надалі розвивати систему забезпечення антитерористичної безпеки, яка б відповідала б стандартам провідних держав світу, а також створити дієвий механізм запобігання, реагування та протидії терористичним загрозам, життю і здоров'ю громадян України, установам і об'єктам державної власності України за її межами.

Список використаної літератури:

1. Горбулін В.П. "Гібридна війна" як ключовий інструмент російської геостратегії реваншу / В.П. Горбулін II Стратегічні пріоритети. - 2014. - № 4 (33). - С. 5-12.

2. Отчет Национального совета по разведке США [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nationalsecurity.ru/library/00016_future.htm.

3. Семикін М. В. Створення терористичної групи чи терористичної організації: [кримінально-правове дослідження] / М. В. Семикін. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2003. – 145 с.

4. Протидія терористичній діяльності (Кримінально-правові аспекти) / [О. В. Шамара, О. Ф. Бантишев, Р. Л. Чорний]. – К. : НА СБУ, 2011. – 159 с.

5. Лапшин С.А. Політичні настрої українського суспільства за умов наступу Російської імперії на автономні права України-Гетьманщини (30-ті рр. XVIII ст.) Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені М.Коцюбинського. - Вип.23. - Серія: Історія: Збірник наукових праць. – Вінниця, „Нілан-ЛТД”, 2015. – С.14-18.

Слепухіна Н., Васильченко М.

ПАРТІЙНА СИСТЕМА ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

*У статті аналізуються особливості двопартійної системи Великобританії
Ключові терміни: політичні партії, партійна система, біпартійна система,
Консервативна і Лейбористська партії.*